

ens guia al lloc d'on procedeixen i fem coneixença amb un català i un alemany que ens diuen que ja estan de retorn i ens indiquen que encara ens falta mitja hora per a assolir el cim, aconsellant-nos també que de baixada no passem pel cantó dret de la carena, per a evitar el precipici on va estibar-se el malaguanyat Galofré. Els regradem les indicacions, i desitjant-nos mutuament una bona sort, ens acomiadem i seguim amunt.

No tarda molt que comença a nevar intensament i malgrat la baixa temperatura, que ens gela les mans, i les bolves de neu glaçada que el vent ens projecta a la cara, amb una continua il·luminació de llamps i un soroll eixordador de tron, guanyem el cim.

Ja hem vençut la muntanya, tot i els obstacles que ens ha posat, i ens sentim forts...

Però ara cal realitzar la segona part, que potser considerem la més difícil. Ens preparem per la baixada. Si en bon temps i neu, ella és la meravella de l'esquí, en les circumstàncies d'avui esdevé el contrari: creiem que serà quelcom difícil i perillosa.

De primer moment ens cal davallar per un pendent molt fort, amb molta precaució. La nostra dissort ens atueix, puix no comptàvem que la neu caiguda faria desaparèixer els rastres d'esquí que havíem seguit, i ara la boira persistent ens desorienta més encara.

Ens prometem mutuament serenitat, i continuem baixant, però la por de trobar-nos sobtadament davant el temut precipici ens fa decantar excessivament cap a l'esquerra, cosa que ens obliga a davallar per unes parets molt inclinades, en les quals, sortosament, la neu no ofereix perill.

Quan ja feia unes dues hores que així anàvem baixant, vessant avall, la nevada i el fred minvaren i la boira s'aclarí, deixant-nos admirar per un moment el fons de la vall, on endevinàrem unes traces que tot seguit vàrem córrer a trobar. No tardem en arribar al torrent del Coll de Pal, d'on fem via en pocs moments cap a les pistes de Font Canaleta, lloc de partida de l'excursió.

Abans d'arribar el cap-vespre, la boira s'ha esfumat i un sol de posta encara té temps de daurar per poca estona els cims. Sembla que en desaparèixer darrera les muntanyes, tingui recança de no poder contemplar més llargament aquests bells paratges; com nosaltres, que en dir: adeu muntanya!, el cor se'ns nua d'un sentiment que sols els que l'estimem podem sentir, malgrat els sacrificis que a vegades ens demana.

PERE LLACH I FONT